

den. Lovforslaget har søgt at komme ud over denne Vansteligbed ved Bestemmelsen i § 6, der paalægger Kasserne i flige Tilfælde den Pligt at optage de Paagældende som Medlemmer udenfor de sædvanlige Betingelser. Mod denne Ordning er der fra bestaaende Sygekassers Side gjort Indvendinger, som hele Udvalget tillægger megen Betydning. Udvalget har imidlertid fundet, at det vilde gøre et altfor stort Staar i Formalet, om man vilde lade de Tilfælde, som § 6 har for sig, ganske uændede. Vi have derfor bragt en anden Ordning i Forslag, som formentlig fjerner de væsentligste Betæneligheder fra Sygekassernes Side, medens dog det Maal regelmæssigt vil naaes, at de omhandlede Personer ikke sættes udenfor. Et Mindretal har i saa Henseende troet at kunne gaa noget videre end Flertallet.

Hvad Udvalget iøvrigt har at bemærke om Lovforslagets enkelte Bestemmelser og Ændringsforslagene til det, knytte vi til en Gjennemgang af Lovforslagets enkelte Afsnit og Paragrafer.

Af Lovforslagets første Afsnit (§§ 1—3) er det ved

§ 1

blevet anset for hensigtsmæssigt udtrykkelig at udtale, at anerkjendte Sygekasser kunne optage saakaldte Væresmedlemmer, som yde Bidrag uden at erholde Ret til Hjælp af Kassen. Lovforslaget tier herom; overalt, hvor der tales om Medlemmer, tænker den alene paa nydende Medlemmer. Det har imidlertid sikkert ikke været Meningen at udelukke Kasserne fra at optage Væresmedlemmer, af hvis Bidrag mange Kasser have en ikke ringe Indtægt, og hvortil der vel ogsaa blandt Andet er sigtet i Forslagets § 8, naar der tales om „Kassernes øvrige ordinære Indtægter“ ved Siden af de nydende Medlemmers Bidrag. Men naar denne Ret til at optage Væresmedlemmer udtrykkelig skal hjemles, er det nødvendigt samtidigt at udtale, at Lovens forskjellige Bestemmelser om Betingelserne for at blive Medlem, om Tilskud efter Bidragenes Størrelse, om Nærjælsret o. s. v., ikke finde Anvendelse paa

Væresmedlemmer, Noget, som i Lovforslaget kun findes berørt ved Beregningen af Medlemstallet i § 3.

I Henhold hertil foreslaar Udvalget, at til § 1 føies som Slutningsstykke:

„Anerkjendte Sygekasser have Ret til at optage Medlemmer, der kun yde Bidrag til, men ikke have Ret til Hjælp af Kassen (Væresmedlemmer). Hvad der i denne Lov bestemmes med Hensyn til anerkjendte Sygekassers Medlemmer finder ikke Anvendelse paa Væresmedlemmer“.

§ 2

indstilles til uforandret Vedtagelse. Derimod har med Hensyn til

§ 3

den Bestemmelse, at en Sygekasse, for at erholde offentlig Anerkjendelse, mindst maa have 50 Medlemmer, vaak Tvivl i Udvalget. Medens man nemlig fra alle Sider har været enig i, at Loven maa opstille en Fordring om, at Kassen maa have et vist Antal Medlemmer for at faae Anerkjendelse, for at ikke Kassens Evne til at opfylde sine Forpligtelser skal blive aldeles usikker, har man fra nogle Sider ment, at Tallet 50 var for høit sat, og at det navnlig vilde kunne have til Følge, at ikke saa Kasser, der have dannet sig paa Landet i lidet tæt befolkede Egne, vilde blive udelukkede fra Anerkjendelse. De Udvalgsmedlemmer, der gjorde denne Betragtning gjældende, mene, at Tallet „30“ bedre end Tallet „50“ vilde svare til Forholdene. Vel erkjende de, at den Ændring, som Udvalget har besluttet at foreslaa ved § 13, nemlig at en Egtemand, der er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, ikke alene derved skal opnaa Ret til Sygehjælp for sin Hustru, vil have til Følge, at stedlige Kasser i svagt befolkede Egne lettere kunne opnaa et høiere Medlemsantal, nemlig ved Optagelse af Hustruene som selvstændige Medlemmer af Kassen. Men dette Hensyn har dog ikke fuldstændig kunnet fjerne de Betæneligheder, disse Udvalgsmedlemmer have ved Tallet „50“ og de (Chr. Nielsen, Th. Nielsen) stille derfor Forslag om, at ombytte dette Tal med 30. Udvalgets Flertal har ikke kunnet